

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 8/05-66

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. apríla 2005 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Juraja Babjaka a Eduarda Bárányu prerokoval sťažnosť V. S., T., zastúpeného advokátom JUDr. D. K., B., v časti, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky Okresným súdom Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 11/98, a takto

r o z h o d o l :

Právo V. S. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 13 C 11/98 porušené nebolo.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. februára 2004 doručená sťažnosť V. S., T. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. D. K., B., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Okresným súdom Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 11/98 a porušenie práva na odmenu za vykonanú prácu, dostatočnú na to, aby mu umožnila dôstojnú životnú úroveň podľa čl. 36 písm. a), základného práva na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania a diskriminácii v zamestnaní podľa čl. 36 písm. b), základného práva na zvýšenú ochranu zdravia pri práci a osobitné pracovné podmienky podľa čl. 38 ods. 1, základného práva na osobitnú ochranu v pracovných vzťahoch podľa čl. 38 ods. 2, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 a základných práv podľa čl. 12 ods. 1 a 4 ústavy uznesením okresného súdu č. k. 13 C 11/98-192, práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol“) zakotvujúceho všeobecný zákaz diskriminácie uznesením okresného súdu č. k. 13 C 11/98-192 a navrhol začať konanie o výklad čl. 36 písm. a) a b) a čl. 38 ods. 1, 2 a 3 ústavy.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu 19. januára 2005 a podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ju uznesením č. k. III. ÚS 8/05-42 v časti, ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, prijal na ďalšie konanie. V ostatných častiach bola sťažnosť odmietnutá, tak ako to je uvedené vo výroku

uznesenia č. k. III. ÚS 8/05-42. Na výzvu ústavného súdu účastníci konania oznámili, že súhlasia s prerokovaním veci bez ústneho pojednávania. Preto ústavný súd využil možnosť podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde a upustil od ústneho pojednávania, ktoré vzhľadom na charakter konania nemohlo prispieť k ďalšiemu objasneniu veci.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že v právnej veci navrhovateľa (v konaní vedenom na ústavnom súde sťažovateľa) V. S. c/a Slovakofarma, a. s., Hlohovec (v súčasnosti Zentiva, a. s., Hlohovec), týkajúcej sa jeho žaloby o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou a priznanie náhrady mzdy vo výške priemerného zárobku odo dňa, keď odporcovi oznámil, že trvá na ďalšom zamestnaní, až do doby, keď mu organizácia umožní pokračovať v práci podľa platnej zmluvy, vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 13 C 11/98 bol návrh podaný 16. januára 1998.

O návrhu rozhodol okresný súd čiastočným rozsudkom č. k. 13 C 11/98-90 zo 16. novembra 2000 tak, že návrh na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou zamietol. Na základe odvolania sťažovateľa Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 9 C 312/01-109 z 2. októbra 2001 čiastočný rozsudok vo veci samej potvrdil. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 26. novembra 2001. Uvedeným rozsudkom okresný súd nerozhodol o ďalšej časti návrhu, t. j. nároku na náhradu mzdy z titulu neplatného rozviazania pracovného pomeru.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že okresný súd sa následne zaoberal jeho návrhom na zmenu návrhu, ktorý bol súdu doručený 20. decembra 1999 a ktorým žiadal zaviazat' odporcu zaplatiť mu doplatok mzdy od 10. marca 1988 do 23. júna 1997, t. j. za obdobie pred rozviazaním pracovného pomeru výpoveďou v dôsledku nesprávneho pracovného zaradenia a odmeňovania, ako i ďalším podaním, ktoré bolo okresnému súde doručené 22. augusta 2003. Týmto druhým návrhom sťažovateľ žiadal zmenu návrhu tak, aby súd určil, že výpovedná lehota, ktorá začala plynúť doručením výpovede 27. marca 1997, trvá.

Okresný súd nevyhovел ani jednému z predložených návrhov a uznesením č. k. 13 C 11/98-192 zo 16. decembra 2003 rozhodol, že zmenu návrhu nepripúšťa. V záverečnej

časti uznesenia okresný súd konštatoval, že po právoplatnosti uznesenia rozhodne o návrhu navrhovateľa na náhradu mzdy, ktorú požadoval v návrhu zo 16. januára 1998. Sťažovateľ tvrdí, že okresný súd v časti náhrady mzdy z titulu neplatnosti rozviazania pracovného pomeru výpoveďou bez oprávnených dôvodov nekonal a ani po uplynutí viac ako šiestich rokov vo veci nerozhodol.

Sťažovateľ podal 30. novembra 2000 sťažnosť predsedovi okresného súdu podľa § 17 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov. Predseda okresného súdu v odpovedi na sťažnosť konštatoval, že vo veci bolo rozhodnuté čiastočným rozsudkom a po jeho právoplatnosti sa bude súd ďalej zaoberať návrhom navrhovateľa na náhradu mzdy. Napriek uvedenému konštatovaniu okresný súd o predmetnej časti návrhu vôbec nekonal a je aj naďalej bez podstatných dôvodov vo veci nečinný.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ vo svojom návrhu výroku rozhodnutia (petite) žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní okresného súdu sp. zn. 13 C 11/98 a prikázal okresnému súdu konať v uvedenej veci bez zbytočných prieťahov. Sťažovateľ zároveň žiada priznať mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 100 000 Sk a náhradu trov právneho zastúpenia.

Ústavný súd výzvou z 3. februára 2005 požiadal predsedníčku okresného súdu, aby sa v zmysle ustanovenia § 29 ods. 6 zákona o ústavnom súde vyjadrila k sťažnosti sťažovateľa. Predsedníčka okresného súdu vo vyjadrení doručenom ústavnému súdu 29. marca 2005 uviedla prehľad úkonov vykonaných v predmetnej veci a konštatovala, že *z „chronológie úkonov v predmetnej veci je zrejmé, že súd konal plynulo, vo veľmi krátkych intervaloch vykonával úkony, k žiadnym prieťahom zo strany súdu vo veci nedošlo, neboli porušené práva ... navrhovateľa v predmetnom konaní. Súd rozhodol v prvom rade o základe veci v súvislosti s neplatnosťou skončenia prac. pomeru výpoveďou u odporcu a až po právoplatnosti tohto základu veci, ktorý bol v celom rozsahu zamietnutý, mohol súd*

konat' o zvyšku návrhu, o mzde navrhovateľa“. Ďalej uviedla, že od doby vrátenia spisu z odvolacieho konania okresný súd opakovane určil termín pojednávania vo veci. Navrhovateľ sa na predchádzajúcich dvoch pojednávaniach nezúčastnil. Sťažnosť sťažovateľa považuje za neodôvodnenú.

II.

Ústavný súd na základe sťažnosti sťažovateľa, stanoviska predsedníčky okresného súdu a predovšetkým obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu zistil následovný priebeh a stav konania vo veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 13 C 11/98.

Navrhovateľ (v konaní vedenom na ústavnom súde sťažovateľ) podal návrh na okresnom súde 16. januára 1998 proti odporcovi Slovakofarma, a. s. Hlohovec na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou a zároveň žiadal priznať náhradu mzdy vo výške priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil odporcovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, až do doby, keď mu organizácia umožní pokračovať v práci podľa platnej pracovnej zmluvy.

Dňa 6. februára 1998 bolo okresnému súde doručené vyjadrenie odporcu k návrhu navrhovateľa, ktoré bolo doplnené podaním, ktoré bolo okresnému súde doručené 24. februára 1998.

Prvé pojednávanie vo veci sa konalo 22. januára 1998, ďalšie pojednávanie bolo určené na 12. marec 1998 s tým, že účastníci sa dostavia a navrhovateľ upresní konečné stanovisko k veci. Ďalšie pojednávanie zo 16. marca 1998 bolo odročené na 17. marec 1998 za účelom vynesenia rozhodnutia vo veci. Na pojednávaní 17. marca 1998 bol vynesovaný rozsudok, ktorým okresný súd návrh zamietol a odporcovi nepriznal náhradu trov konania. Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ odvolanie, ktoré bolo na okresnom súde podané 11. mája 1998. V dôsledku podaného odvolania navrhovateľom proti predmetnému rozsudku sa vecou zaoberal Krajský súd v Trnave, ktorý uznesením z 26. februára 1999

č. k. 6 Co 187/98-38 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uznesenie Krajského súdu v Trnave bolo okresnému súdu doručené 10. septembra 1999.

Okresný súd listom z 29. októbra 1999 vyzval navrhovateľa, aby v lehote 15 dní odstránil vady pôvodného petitu a rozšíreného návrhu z 10. marca 1998, predovšetkým aby vyčíslil jednotlivé mzdové nároky, ako aj špecifikoval všetky uplatnené nároky. Navrhovateľ 23. novembra 1999 špecifikoval uplatnené nároky a doplňujúcim podaním 20. novembra 1999 doručil v predmetnej veci konkretizáciu nároku. Vyjadrenie odporcu k návrhu bolo okresnému súdu doručené 17. januára 2000. Dňa 23. februára 2000 bolo okresnému súdu doručené ďalšie vyjadrenie odporcu k podaniu navrhovateľa.

Ďalšie pojednávanie vo veci určené na 11. máj 2000 bolo odročené na 6. jún 2000 v dôsledku ospravedlnenej neprítomnosti zástupkyne odporcu. Pojednávanie 6. júna 2000 bolo odročené na neurčito s tým, že súd vyzve navrhovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za návrh a po jeho zaplatení zvolí postup konania vo veci. Okresný súd uznesením z 23. júla 2000 vyzval navrhovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za návrh. Navrhovateľ zaplatil poplatok za návrh 7. júla 2000.

Dňa 21. júla 2000 súd vytýčil pojednávanie na 3. október 2000, z dôvodu práceneschopnosti pojednávajúcej sudkyne bol uvedený termín zmenený na 24. október 2000 a následne na 16. november 2000. Na pojednávaní 16. novembra 2000 bol vyhlásený čiastočný rozsudok, ktorým okresný súd návrh na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru zamietol. Dňa 26. januára 2001 bolo okresnému súdu doručené odvolanie navrhovateľa proti rozsudku okresného súdu č. k. 13 C 11/98-90 zo 16. novembra 2000.

Listom z 31. januára 2001 predsedníčka okresného súdu odpovedala na sťažnosť navrhovateľa a oznámila mu, že v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 11/98 neboli zistené zbytočné priesťahy a sťažnosť navrhovateľa nie je dôvodná.

Uznesením zo 7. februára 2001 okresný súd uložil navrhovateľovi zaplatiť súdny poplatok za odvolanie. Proti tomuto uzneseniu podal navrhovateľ odvolanie, ktoré bolo

okresnému súdu doručené 26. apríla 2001. Spis aj s opravným prostriedkom bol doručený Krajskému súdu v Trnave 29. mája 2001. Krajský súd v Trnave na pojednávaní 2. októbra 2001 vyhlásil rozsudok, ktorým potvrdil napadnutý rozsudok okresného súdu vo veci samej a v časti trov prvostupňového konania ho zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Dňa 6. novembra 2001 bol okresnému súdu vrátený spis z Krajského súdu v Trnave bez vydania rozhodnutia o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu zo 7. februára 2001 č. k. 13 C 11/98-98, pretože úlohou okresného súdu bolo rozhodnúť o oslobodení, resp. neoslobodení navrhovateľa od platenia súdnych poplatkov. Okresný súd listom z 10. decembra 2001 vyzval navrhovateľa, aby mu predložil potvrdenie o osobných a majetkových pomeroch v súvislosti s jeho žiadosťou o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov.

Dňa 10. decembra 2001 bolo okresnému súdu doručené dovolanie proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 9 Co 312/01-109 z 2. októbra 2001. Výzvou z 21. januára 2002 vyzval okresný súd navrhovateľa, aby zaplatil súdny poplatok za dovolanie. Dňa 14. decembra 2001 bolo okresnému súdu doručené potvrdenie o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch navrhovateľa na oslobodenie od súdnych poplatkov. Vyjadrenie odporcu k dovolaniu bolo okresnému súdu doručené 30. januára 2002. Dňa 11. februára 2002 bola okresnému súdu doručená žiadosť navrhovateľa o oslobodenie od súdnych poplatkov. Okresný súd uznesením č. k. 13 C 11/98-136 zo 4. marca 2002 rozhodol, že oslobodzuje navrhovateľa od platenia súdnych poplatkov. Dňa 6. mája 2002 bolo okresnému súdu doručené odvolanie odporcu proti uzneseniu o oslobodení navrhovateľa od súdnych poplatkov zo 4. marca 2002. Vyjadrenie navrhovateľa k odvolaniu odporcu bolo okresnému súdu doručené 22. mája 2002, ktoré navrhovateľ doplnil podaním doručeným okresnému súdu 22. mája 2002 a 19. augusta 2002.

Predsedníčka okresného súdu listom z 2. júla 2002 oznámila navrhovateľovi, že prešetrením jeho sťažnosti vo veci sp. zn. 13 C 11/98 nezistila zo strany konajúcej sudkyne subjektívne priedahy, vec bola právoplatne skončená v základe veci. Sťažnosť navrhovateľa považuje za nedôvodnú.

Krajský súd v Trnave uznesením z 30. septembra 2002 č. k. 9 Co 294/02-150 odmietol odvolanie odporcu, vec vrátil prvostupňovému súdu 18. októbra 2002.

Dňa 20. novembra 2002 si Krajská prokuratúra v Trnave vyžiadala predmetný spis v nadväznosti na podnet na podanie mimoriadneho dovolania. Listom z 22. novembra 2002 sudkyňa oznámila prokuratúre, že spisový materiál v predmetnej veci predkladá Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky za účelom rozhodnutia o dovolaní. Spis bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky doručený 9. decembra 2002. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 19. júna 2003 sp. zn. 4 Co 152/02 rozhodol, že dovolanie navrhovateľa zamieta. Uvedené uznesenie bolo okresnému súdu doručené 7. júla 2003.

V súvislosti s konaním o zvyšku nároku navrhovateľa, teda o mzdových nárokoch, sa uskutočnilo pojednávanie 21. augusta 2003, ktoré však bolo odročené na neurčito. Navrhovateľ mal doložiť do spisu uznesenie o pripustení zmeny návrhu v predmetnej veci. Dňa 22. augusta 2003 bolo okresnému súdu doručené podanie navrhovateľa, v ktorom oznámil, že nemá uznesenie o zmene návrhu, a zároveň žiadal o rozhodnutie o ďalšej zmene návrhu.

Krajská prokuratúra v Trnave žiadala 22. augusta 2003 zaslať spis sp. zn. 13 C 11/98 s tým, že ho má súrne predložiť Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky. Spis bol zapožičaný 2. septembra 2003. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky vrátila spisový materiál okresnému súdu 23. októbra 2003. Dňa 20. novembra 2003 bolo okresnému súdu doručené podanie, ktorým navrhovateľ upresnil petit návrhu. Uvedené podanie bolo navrhovateľom doplnené 11. decembra 2003.

Dňa 11. decembra 2003 bolo pojednávanie, na ktorom bol vypočutý navrhovateľ a odporca, pojednávanie bolo odročené na 16. december 2003 za účelom rozhodnutia o návrhoch navrhovateľa na pripustenie zmeny návrhu. Okresný súd na pojednávaní 16. decembra 2003 uznesením nepripustil zmenu návrhu navrhovateľa, ktorý podaním doručeným okresnému súdu 20. decembra 1999 žiadal zaviazat' odporcu zaplatiť mu doplatok mzdy za obdobie od 10. marca 1988 do 23. júna 1997. Okresný súd tiež rozhodol,

že nepripúšťa zmenu návrhu, ktorým navrhovateľ žiadal určiť, že výpovedná lehota odo dňa výpovede, ktorá mu bola doručená 27. marca 1997, trvá. Pojednávanie bolo odročené.

Dňa 10. februára 2004 bolo okresnému súdu doručené odvolanie proti uzneseniu zo 16. decembra 2003 aj napriek tomu, že navrhovateľ bol v uznesení poučený o tom, že proti nemu nie je prípustné odvolanie. Dňa 16. apríla 2004 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie odporcu k odvolaniu. Vzhľadom na to, že došlo k zmene na strane odporcu, vyjadrenie bolo podané odporcom Zentiva, a. s., Nitrianska 100, Hlohovec. Dňa 23. apríla 2004 bol Krajskému súdu v Trnave doručený spis s opravným prostriedkom. Uvedený súd uznesením z 31. decembra 2004 sp. zn. 10 Co 125/04 odmietol odvolanie navrhovateľa. Uznesenie Krajského súdu v Trnave bolo okresnému súdu doručené 13. januára 2005.

Pojednávanie 24. februára 2005 bolo odročené na 17. marec 2005. Navrhovateľ nebol prítomný na pojednávaní, predvolanie na pojednávanie prevzal až 5. marca 2005, doručenie u neho nebolo vykázané. Na pojednávanie 17. marca 2005 sa navrhovateľ znova nedostavil, doručka sa do dňa podania vyjadrenia predsedníčkou okresného súdu nevrátila.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo na to, aby sa jeho vec (...) prerokovala bez zbytočných prietáhov (...).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia

všeobecného súdu. Len prerokovaním vecí na súde sa právna neistota osoby neodstráni a nemôže odstrániť. Až právoplatným rozhodnutím, bez ohľadu na to, či vyznie v prospech alebo neprospech účastníka, sa vytvára právna istota. Preto na naplnenie ústavného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby všeobecný súd iba o veci konal a nerozhodol ju s účinkami právoplatnosti a prípadne vykonateľnosti svojho meritórneho rozhodnutia.

Základné právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov sa naplní, ako to konštantne ústavný súd vo svojich rozhodnutiach uvádza, až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty ohľadom svojich práv (napr. rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 26/95, I. ÚS 10/98, I. ÚS 89/99).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu sa otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy, skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého prípadu najmä podľa týchto troch kritérií: právna a faktická zložitosť vecí, správanie účastníkov súdneho konania a postup súdu (II. ÚS 74/97, I. ÚS 70/98, I. ÚS 813/00).

Pokiaľ ide o kritérium „zložitosť vecí“, ústavný súd bral do úvahy aj v predmetnom prípade skutkový stav vecí a platnú právnu úpravu (II. ÚS 26/95, I. ÚS 92/97 a iné) relevantnú pre rozhodnutie, ako aj právnu povahu vecí, pričom na základe týchto hľadísk konanie týkajúce sa náhrady mzdy nehodnotil ako zložitú vec. Posudzovaná vec patrí po právnej stránke k štandardnej agende všeobecných súdov, pretože ide o spor, ktorý patrí do rozhodovacej právomoci všeobecných súdov s rozsiahlou judikatúrou v danej oblasti.

Pri kritériu „správanie účastníkov“ ústavný súd zistil, že sťažovateľ, resp. jeho právny zástupca načas odpovedali na výzvy okresného súdu. Na druhej strane na dĺžku konania malo vplyv aj to, že sťažovateľ viackrát doplňal pôvodný návrh. Okresný súd uznesením rozhodol o nepripustení zmeny návrhu, sťažovateľ aj napriek poučeniu o neprípustnosti odvolania proti uvedenému uzneseniu toto odvolanie podal. Sťažovateľ až v priebehu konania žiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov.

Tretím hodnotiacim kritériom, použitím ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bol postup samotného okresného súdu. Ústavný súd zistil, že postupom okresného súdu nedošlo k porušeniu uvedeného základného práva, a preto podrobne uviedol chronológiu úkonov vyplývajúcich z predmetného spisu ako súčasť rozhodnutia vo veci samej, pretože napriek tomu, že uvedené konanie trvá viac ako šesť rokov, nie je možné hodnotiť ho ako konanie, v ktorom došlo k prietahom zo strany okresného súdu.

Šesťročnú dĺžku konania nezdôvodňuje štandardná skutková a právna zložitosť veci. Sťažovateľ však sám podstatnou mierou prispel ku predĺženiu konania opakovaným podávaním riadnych aj mimoriadnych opravných prostriedkov, a to aj v situáciách, keď ich uplatnenie bolo zjavne neprípustné. V priebehu konania vo veci samej sa spis nachádzal na odvolacích inštitúciách, teda mimo okresného súdu, viac ako 33 mesiacov, čo predstavuje skoro polovicu doby trvania konania.

Z prehľadu spisu sp. zn. 13 C 11/98 vyplynulo, že okresný súd konal priebežne a v jeho postupe sa nevyskytli spomenutiahodné obdobia nečinnosti ani zjavne neúčelné úkony. Prípadnú menšiu efektívnosť postupu okresného súdu, ktorú signalizuje celková dĺžka konania, v plnej miere vyvažuje podiel sťažovateľa na predĺžení konania. Sťažovateľ teda sám významne prispel ku vzniku skutkového stavu, v ktorom vidí porušenie svojich práv, a teda nie je možné konštatovať, že niekto iný, teda okresný súd, porušil jeho označené základné právo, a to ani po zohľadnení predmetu sporu a jeho významu pre sťažovateľa.

V zmysle ustanovenia § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto základné právo alebo slobodu porušil svojou nečinnosťou, vo veci konal podľa osobitných predpisov.

V zmysle ustanovenia § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadostučinenie

ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch. Z uvedeného vyplýva, že oba výroky sú viazané na vyhovie v veci samej. Pretože v tomto prípade ústavný súd rozhodol, že označené základné právo porušené nebolo, uvedenými návrhmi sťažovateľa sa pri svojom rozhodovaní nezaoberal.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. apríla 2005